జానకి విజయం

సాయంత్రం అయిదు దాటింది. చల్లని గాలి నరాల్ని కొరికేస్తోంది. మిస్ జానకి చేతుల మీదుగా చీరచెంగు కప్పుకుని వయ్యారంగా నడుస్తోంది. ఆ నడకలో నవనాగరికత ప్రస్ఫుట మౌతోంది.

"నమస్తే జానకిగారూ" వెనుక నుండి యెవరో పలుకరించినట్టయ్యింది.

వెనుదిరిగి చూసింది జానకి.

సైకిలు దిగుతూ శేఖరం ప్రత్యక్షం.

అతణ్ణి చూశాక ఆమెలో యే విధమైన మార్పూ రాలేదు.

"నమస్తే" నిర్లక్ష్యంగా అనేసి మళ్ళీ ముందుకు సాగిపోయింది.

అంత సులువుగా వదిలిపెట్టే వ్యక్తి కాడు శేఖరం. ఆమెతో సరిసమంగా నడక సాగించాడు.

తనకి సమానాంతరంగా అతను నడుస్తూవుండటం జానకికి చిరుకోపం కలిగించింది. ఓసారి అతని వేపు తీక్ష్ణంగా చూసింది. అబ్బే! అతను చలించలేదు.

"మీకు ఎన్నిసార్లు చెప్పినా, బుద్ధి లేదేమండీ?" అంది విసుగ్గా.

"అంటే, మీ వుద్దేశం?" తెల్లబోయాడు శేఖరం.

"నా వెంట పడొద్దని మీకు యెన్నోసార్లు చెప్పాను. మంచిమనిషికి ఒకమాట చాలును గాని, మీకు..." అనిపూర్తి చేయటం యిష్టంలేక గొణిగేసింది.

"పూర్తి చెయ్యండి... నా బలహీనతకు మీ రేమన్నా ఒప్పుకు తీరాల్సిందే," అన్నాడు శేఖరం.

లెంపకాయ కొట్టినవాడికి, రెండో చెంప అందించితే, అతను యే విధమైన అనుభూతి పొందుతాడు? అలా వుంది జానకి పరిస్థితి. అతని అమాయకత్వం చూసి జాలిపడింది.

"మిమ్మల్ని చూస్తే నాకు జాలివేస్తుందండీ! కాని, యిలా మీరు వృథాగా నా కోసం పరితపించడం యెందుకు చెప్పండి?" అంది.

ఆమె ఒక దోవన పడుతున్నట్టనిపించి మురిసిపోయాడు శేఖరం.

"మీకు మాత్రం తెలీదా? మీ దివ్యసుందర విగ్రహాన్ని యేనాడో నా మనఃఫలకంపై చిత్రించుకున్నాను. మీ హృదయంలో నాకు కాస్త చోటు యివ్వమని యెన్నాళ్ళ నుంచో అర్థిస్తున్నాను. అల్లాంటి మిమ్మల్ని మర్చిపోవడమెలా చెప్పండి?" అన్నాడు.

"మీ కంటికి, నేనంత అందంగా అగుపిస్తున్నానా ?"

"దివినుండి భువికి దిగివచ్చిన అప్సరసలా అగుపిస్తున్నారు. నా కలల్ని యథార్థం చేసే భారం మీదే. నా ప్రేమను తృణీకరించకండి."

నలుగురూ సంచరించే రోడ్డుమీద యీ ప్రణయ వేదన వినటం జానకికి సుతరామూ యిష్టం లేదు.

"చూడండీ! ఇది నిర్జనప్రదేశం కాదు. నలుగురూ తిరిగే బాట. ఇక్కడ ప్రణయం గురించి మీరు వల్లెవేయటం సభ్యతగా లేదు. అదీగాక, వున్నవిషయం చెప్తున్నాను...పెళ్ళి చేసుకోవటంలో నాకు కొన్ని ఆదర్శా లున్నాయి..." అంది జానకి.

"మీ ఆదర్శాలేవిటో చెప్పండి. మీ ఆదర్శాలకు అనుగుణంగా సంచరిస్తాను..." అన్నాడు శేఖరం వుత్సాహంగా.

జానకి చిన్నగా నవ్వింది.

"కాస్త మెల్లిగా మాట్లాడండి...నిజంగా మీరు చాలా అమాయకుల్లా వున్నారు. చూడండీ, నాఆశయం ఒకేఒక్కటి... ఏమిటీ అంటే, నేను పెళ్ళాడబోయే వ్యక్తి ధనికుడై వుండాలి" అంది అతని మొహంలోకి చూస్తూ.

శేఖరం స్తంభించి పోయాడు. ఆమె ఆశయం ప్రకారం చూస్తే, ఆమెను వివాహం చేసుకుందుకు తనకు అర్హత లేదు. తను ధనికుడు కాదు...కేవలం సామాన్యుడు!

"ఏమిటలా ఆలోచిస్తున్నారు?" అందామె చిలిపిగా నవ్వుతూ.

"ఏమీ లేదులెండి. మీరీ ఆశయం పెట్టుకోవడంలో అర్థం లేదనుకుంటాను. మీకు యే లోటూ కలిగించకుండా చూసే వ్యక్తి లభిస్తే చాలదూ? నాకు 'నా' అన్నవాళ్ళెవరూ లేరు. బాధ్యతలంటూ యేమీ లేవు. మిమ్మల్ని పువ్వుల్లో పెట్టి పూజిస్తాను... నా మాట నమ్మండి," అన్నాడు.

"మీకు యే మాత్రం ఆస్తిపాస్తులున్నాయి?" ప్రాసిక్యూటరులా ప్రశ్న వేసింది.

"ఒక యిల్లు తప్పించి మరేమీ లేదు. కాని, మంచి వుద్యోగం. నెలకి నూటయాభై రూపాయిలు సంపాదించుకుంటున్నాను. పోస్టలు సేవింగ్సులో ఓ వేయి రూపాయిల వరకూ వుంటుంది."

"ఇంతేనా" తేలిగ్గా అనేసి "అవుతే, నా ఆశ విడిచి పెట్టుకోండి" ఖచ్చితంగా చెప్పేసింది జానకి.

ఆమెధోరణి శేఖరానికి చెప్పలేని వుద్రేకం కలిగించింది. ఆమె హృదయంలో మార్దవం అసలు వుందా? అనిపించింది. కోపాన్ని ఆపుకోలేకపోయాడు.

"ధనికుణ్ణే పెళ్లాడాలని పట్టుబట్టారు కదా, మీరు ధనవంతులేనా?" కసిగా అనేశాడు.

హఠాత్తుగా వచ్చిన యీ ప్రశ్నకి జానకి చిరుకోపంతో అతని వేపు చూసింది.

" ఈ ప్రశ్న అడిగేందుకు మీకు అధికారంలేదు. అయినా సరే, చెప్తాను. నేను పేదదాన్నే! అయితేనేం-నాలో యౌవనం, అందం, ఆకర్షణ, వున్నయ్. నాకున్న ఆస్తిపాస్తులు అవేను. ఇంతవరకూ ఆర్థికంగా నేనెంత యిక్కట్లు పడ్డానో, భవిష్యత్తులో అంతగా సుఖపడాలని నా వాంఛితం. నా భావం యిప్పటికైనా అర్థంచేసుకొని వుంటారనుకుంటాను..." అంది.

"చూడండీ, మీ అభిప్రాయం బాగానే వుంది. భవిష్యత్తులో సుఖాన్ని ఆశించడం మానవసహజం. నేను మిమ్మల్ని సుఖపెట్టగలననే నమ్మకం నాకుంది. మీకు యే లోటూ రానివ్వను..."

" ఎందుకు వృథాప్రయాస శేఖరంగారూ! నా కోరికలు మీరందుకోలేరు" అంది చిన్నగా నవ్వుతూ.

"అవేవిటో చెప్పండి..." మహాధైర్యంగా అడిగాడు.

" చెప్పనా!... నాకో కారు వుండాలి. ఎప్పుడూ కారు మీదే తిరగాలని అభిలాష. ఉండే యిల్లు సామాన్యమైనది కాకూడదు. కనీసం రెండంతస్తులమేడ అయివుండాలి. నౌకర్లూ, చాకర్లూ, విరివిగా వుండాలి. అన్నీ నేను వల్లించడమెందుకూ? ఈ హోదాలో వుండాలంటే, తతిమ్మావన్నీ యెలావుండాలో వూహించుకోండి..." అంది మెల్లగా.

శేఖరం నిరుత్తరుడై పోయాడు. ఆమెపై అంతులేని కోపం ముంచుకొచ్చింది. క్షణం క్రితం వరకూ అతనిలో వున్న ప్రేమంతా తుడుచుకు పోయింది. ధన వ్యామోహంలో వున్న వ్యక్తిలో ప్రేమ యెలావుంటుంది ? అసలు ప్రేమంటే వారికి అర్థంకూడా తెలీక పోవచ్చు... అనుకున్నాడు.

"మీరు ధనాన్నే జీవిత సర్వస్వంగా భావిస్తున్నారు... అందుకే, మీరు ప్రేమతత్వం బోధపడలేదు. నేను యెంత గాఢంగా మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తున్నానో, మీకు తెలీదు. ధన వ్యామోహంలో పడిన వాళ్ళను ప్రేమించడం కూడా తప్పే నేమో ! కాని, ఒక్కటి మాత్రం జ్ఞాపకముంచుకోండి. మీరు ఆకాశహర్మ్యాలు నిర్మిస్తున్నారు. అవన్నీ నిజమౌతాయో, లేదో ఆలోచించుకోండి." అన్నాడు శేఖరం ఆవేశంతో.

"మీరే చూస్తారుగా !'' నిర్లక్ష్యంగా, ముక్తసరిగా అంది జానకి.

"కాని మీరు సుఖపడలేరు..." శేఖరంలో వుడుకు మోత్తనం ఒకపాలు పెరిగింది.

"అది మీ భ్రమ. సుఖాన్ని ధనంతో కొనేస్తాను. నేనేం తెలివిమాలినదాన్ని కాదు" నవ్వుతూ అంది.

"ఇదే మీ ఆఖరి నిశ్చయమా ?"

"ఔను... ఇకనైనా మీరు నన్ను విసిగించకండా వెళ్ళండి" అంది జానకి.

"అబ్బే, మిమ్మల్ని నేనెందుకు విసిగిస్తాను ? అసలు నాకా అధికారమే లేదుగా! మీరు నన్ను తృణీకరిస్తున్నందుకు నాకేమీ విచారం లేదుగానీ, మీ ఆశయం యెంతవరకు నెఱవేరుతుందో చూడాలనివుంది" కసిగా అనేశాడు శేఖరం.

జానకి గర్వంగా నవ్వింది.

"అలాగే చూడొచ్చు" అంది ముక్తసరిగా.

తను ఓడిపోయినట్టు బాధపడ్డాడు శేఖరం. మారు మాటాడకుండా సైకిలెక్కి పోయాడు. జానకి నవ్వుకుంది.

*　　*　　*

క్యాలండర్లో పుటలు యెన్నో మారాయి. అప్పుడప్పుడు శేఖరం, జానకి ఒకరికొకరు తారసపడినా మాట్లాడేవారు కాదు. జానకి మాత్రం చిన్నగా నవ్వేది. ఆ నవ్వు శేఖరం గుండెల్ని చీల్చుకుపోయేది. నవ్వలేకపోయేవాడు.

ఇటీవల శేఖరానికి జానకి అగుపించడం లేదు. ఉద్యోగం మానివేసిందేమో ననుకొన్నాడు.

ఒకరోజు స్నేహితు డొస్తున్నాడని స్టేషనుకి వెళ్ళాడు శేఖరం. ఆ స్నేహితుడు రాలేదు. కాని, చాల రోజుల్నుంచి కనిపించని జానకి అప్సరసలా అగుపించింది. ఆమెను చూసి చాలా ఆశ్చర్యపోయాడు శేఖరం.

ఆమెలో యెంతో మార్పువచ్చింది. ఆమె ధరించిన దుస్తులు మాంచి విలువైనవి. చేతికి రిస్టువాచీ, చేతిలో

వానిటీబాగ్, ఒహ్‌టేమిటి...చాలా నవనాగరికంగా అగుపించింది. తదేకంగా ఆమెవేపు చూశాడు. ఆమె జానకేనా? లేక ఆమెనుపోలిన మరో స్త్రీయా? అన్న సందిగ్ధతలో పడిపోయాడు ... సరిగ్గా అదే సమయానికి, "హల్లో మిష్టర్ శేఖరం" అందామె చిరునవ్వు చిందిస్తూ.

ఆమె జానకేనని నిర్ధారణ చేసుకునేందుకు శేఖరానికి అట్టేసేపు పట్టలేదు. ఆమెవేపు వింతగా చూడ్డం ప్రారంభించాడు. జానకి అతనికి కాస్త దగ్గిరగా వచ్చింది. ఆమెవెంట ఓ కూలివాడు సామానుతో వున్నాడు.

"నన్ను చూస్తుంటే మీకు ఆశ్చర్యమేస్తుంది కదూ! నిజమే మరి. ఇప్పుడు నేను ఒక లక్షాధికారి భార్యను. పెద్ద మూడంతస్తుల మేడ. రెండు కొత్తకార్లు, అడుగడుగునా నౌకర్లూ, క్లబ్బులూ, పార్టీలూ...ఓహ్, ఒకటేమిటి? ఆ రోజు మీరన్నారు జాపకముందా, నేను గాలిమేడలు కడుతున్నానని. ఇప్పుడేమంటారు?" ముసిముసి నవ్వులు ఒలకబోసింది. పెదాలకు పూసుకున్న లిప్‌స్టిక్ తళుక్కుమంటోంది.

శేఖరం నిజంగా నీరైపోయాడు.

"ఆ లక్షాధికారి యెవరో తెలుసుకోవచ్చునాండి?" అన్నాడు మెల్లగా.

"అదిగోండి అక్కడ యెవరితోనో మాట్లాడుతున్నారు. చూడండి, మీకు తెలిసేవుంటుంది. కామరాజుగారని పెద్ద వ్యాపారస్థులు" అంటూ వెనక్కి తిరిగి చూపించింది.

శేఖరం కామరాజుని చూశాడు. అతని ఆశ్చర్యానికి అంతులేక పోయింది. అతను యెట్లా ఈమె వలలో యిరుక్కున్నాడా అని నివ్వెఱపోయాడు.

"నిజంగా మీరు అదృష్టవంతులండీ! అన్నట్టుగానే సాధించారు. ఇంతకీ మీ యిరువురికీ పరిచయం యెలా యేర్పడిందో తెలుసుకోవచ్చునా? ఇది నా తలకుమించిన ప్రశ్న అనుకోండి. అయినా తెలుసుకోవాలని వుంది."

జానకి నవ్వింది.

"చూశారా, నా అంతస్థు పెరిగేసరికి మీరు అంతరం తెలుసుకొని మాట్లాడ్డం ప్రారంభించారు. అసలువిషయానికి వద్దాం. నేను మిస్ట్రెస్‌గా పనిచేస్తుండేదాన్నని మీకు తెలుసుగా. మా స్కూల్లో ఫంక్షను జరుగుతున్న సందర్భంలో, ఆయన దగ్గరికి విరాళంకోసం వెళ్ళాం. అధిక విరాళం ఆయనే యివ్వటం వల్ల, ఆయన చేతనే ప్రారంభోత్సవం జరిపించాం. ఇదీ మా పరిచయానికి నాంది. తొలిచూపుల వేళా విశేషమేమోగాని, ఆయన నన్ను మర్చిపోలేకపోయారు. అందుకే తన పిల్లలకు ప్రయివేటు చెప్పేందుకు నన్నే నియమించారు. నేనూ కాదనలేకపోయాను. అతని చూపుల్లో, చేష్టల్లో, అసలు విషయం గ్రహించగలిగిన నేను అదను జారవిడుచుకోకూడదని యిలా ఒప్పుకొన్నాను. అంతే! కొద్దిరోజులు గడిచాక ఆయింటి యిల్లాలినై కూర్చున్నాను" వుత్సాహంగా నవ్వుతూ చెప్పింది జానకి. ఆమె ప్రతీమాటలోనూ గర్వం తొణికిసలాడుతోంది.

"అతనికి భార్యలేదా అప్పటికి?"

"చనిపోయిందట."

"బాగానేవుంది కాని, ఒక్కటి మాత్రం ఆలోచించారా ?"

"ఏమిటి ?"

"అందచందాల్లో, వయస్సులో, యెందులో చూసినా అతను మీకు తగినభర్త కాడు. అది మీరు ఒప్పుకోవాలి. ఏమంటారు ?"

జానకి బాధపడలేదు. కోపం తెచ్చుకోలేదు.

"ఈ భేదాలన్నీ పుస్తకాల్లో రాయడానికే వుపకరిస్తాయండీ! నిత్యజీవితంలో వీటికోసం చూశామా, ఓటమితప్పదు. అవకాశం చిక్కిందంటే చాలు, అన్నీ అనుభవించడానికే ప్రయత్నించాలి. అన్నింటికి మించింది డబ్బు! డబ్బుంటే అన్నీ సర్దుకుపోతాయి. హోదా, గౌరవం, పరపతి, యివన్నీ డబ్బుతోనే వస్తాయి. మీరలా అనాలని అంటున్నారేగాని, నాకు ఆ విచారమే లేదు. జీవితం, మూడు పువ్వులూ, ఆరు కాయలుగా సాగిపోతోంది ... ఆ అదిగోండి ఆయనా వచ్చేస్తున్నారు...పరిచయం చేస్తానుండండి..." అంది జానకి.

ఆమె ధోరణిచూసి తనని అవమానపర్చేందుకే ఆమె అలా ప్రవర్తిస్తోందనుకున్నాడు శేఖరం.

"అబ్బే, గొప్పవారితో పరిచయాలు మాలాంటి సామాన్యుల కెందుకులెండి. వస్తా" అంటూ ముందుకి సాగిపోయాడు శేఖరం.

జానకి గర్వంగా నవ్వుతుంది. అప్పుడే కామరాజువస్తూ, "అతనెవరు జానీ ?" అన్నాడు.

"మా స్నేహితుడులెండి. ఓ మారు అతనికీ, నాకూ వివాదం వచ్చింది. నేను డబ్బున్నవ్యక్తినే వివాహం చేసుకుంటా నని చెప్తే, పరిహాసంగా నవ్వేశాడు. అందుకే యిప్పుడతనలా వెళ్ళిపోతూవుంటే, పిల్చి మరీ చెప్పాను. ఇక చూసుకోండి. అతని అసూయ..." నవ్వుతూ అంది.

"అందమైన అమ్మాయిల్ని చూస్తే యిప్పటి యువకులు పళ్ళికిలిస్తారు. కాని డబ్బు తోడుగా లేనిదే అందానికి శోభ రాదని వాళ్ళకి తెలీదుపాపం: మాటవరుసకు నిన్నే తీసుకుందాం. ఒక సామాన్యుని భార్యవైతే నువ్విలా వుంటావా ? వంటగదిలో వూపిరి తిరగనివ్వని పొగలో వుక్కిరి బిక్కిరవుతుండే దానివి. ఇప్పుడు చూడు — అచ్చంగా అప్సరసలానే వున్నావు ?" అని నవ్వుతూ ఆమె భుజమ్మీద చేయివేశాడు.

"మీరు మరీను" సిగ్గుపడిపోయింది జానకి.

ఇరువురూ గేటుదాటి బైటపడ్డారు. కారు రెడీగావుంది. సామాను వెనకవేయించి యిరువురూ కారులో కూచున్నారు. కారు బుర్రుమంటూ సాగిపోయింది. కాస్త దూరంలో నిల్చుని సిగరెట్ ముట్టిస్తున్న శేఖరం కసిగా గొణుక్కున్నాడు.

"ఛీ! ధన వ్యామోహం ఎంతయినా చేయిస్తుంది."